

« NIET UW WIL MAAR MIJN WIL... »

PAUS JOANNES-PAULUS II EN FATIMA

In de loop van zijn lange pontificaat is Joannes-Paulus II driemaal naar Fatima gegaan, telkens met een tussenpauze van negen jaar: in 1982, in 1991 en in 2000. Maar de Paus die met zijn devies "Totus Tuus", "Geheel de uwe", het werktuig van de Heilige Maagd had moeten zijn, heeft paradoxaal genoeg nooit willen doen wat Onze-Lieve-Vrouw van hem vroeg. « Niet Uw wil, maar mijn wil geschiede ... »: een terugblik op een krachtmeting die al drieëntwintig jaar duurt.

Vanaf de eerste maanden van zijn pontificaat werd Joannes-Paulus II aangezocht om de wensen van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima uit te voeren. Dit gebeurde door talrijke verzoekschriften, waaronder dat van 25 november 1978, gericht vanuit de grote zaal van de Mutualiteit te Parijs onder het instemmend applaus van de talrijk opgekomen aanwezigen:

« Heilige Vader,

« De leden en de sympathisanten van de Liga van de Katholieke Contrareformatie, in vergadering bijeen rondom hun leider en hun voorzitter-stichter, abbé Georges de Nantes, hebben tijdens hun grote jaarlijkse manifestatie een bewogen en vurige hulde gebracht aan uw zeer geliefde voorganger, Paus Joannes-Paulus I, en verzoeken Uwe Heiligheid de uitdrukking van hun kinderlijke eerbied en hun volledig vertrouwen te willen aannemen. Bovendien durven zij Zijn aandacht vestigen op hun nederig verlangen en hun levendige hoop: dat het katholiek geloof en de godsvrucht in de Kerk opge-

HET GROTE VERDRIET VAN DE ONBEVLEKTE.
Gepolychromeerd terracottabeeldje door broeder Henry van het Kruis.

« God schenkt ons met een zekere ongerustheid het laatste middel tot redding: zijn Allerheiligste Moeder. Want als wij dit laatste redmiddel misprijzen en afwijzen, zullen wij van de Hemel geen vergiffenis meer krijgen, omdat wij dan de zonde zullen bedreven hebben die in het Evangelie de zonde tegen de H. Geest genoemd wordt: het openlijk afwijzen, met volle kennis en volle toestemming, van de redding die ons geboden wordt » (zuster Lucia op 26 december 1957).

wekt en verstevigd mogen worden door **de onthulling van het derde Geheim van Fatima, waarop het gelovige volk vol ongeduld wacht sinds 1960.** »

We kregen niet het minste bericht van ontvangst. Maar we vernamen weldra dat deze stilte er niet één was van onverschilligheid. De Paus was "razend" over dergelijke initiatieven. Een hoge Romeinse prelaat die hem in 1979 inlichtte over het verzoek Rusland toe te wijden aan het Onbevlekt Hart van Maria en die hem bij die gelegenheid het boek *Fatima ante la esfinge* van pater Alonso overhandigde, kreeg van Joannes-Paulus II volgend antwoord: « Ik wil hierover niets meer horen. Ik ben heel goed op de hoogte. Ik weet wat mij te doen staat. »

De richting die Karol Wojtyła aan zijn pontificaat wilde geven was duidelijk niet in overeenstemming met de akte van toewijding en eerherstel die door Onze-Lieve-Vrouw was gevraagd. De Poolse Paus, die doorging als toegewijd aan de Maagd Maria volgens zijn devies

Totus Tuus en de reputatie had een overtuigd anti-communist te zijn, wilde de leerling van Paulus VI zijn en aanhanger van diens *Ostpolitik*. Al op 24 januari 1979 ontving hij in het Vaticaan, in privé-audiëntie, Andrej Gromyko, minister van Buitenlandse Zaken van de Sovjet-Unie. De samenwerking tussen Rome en Moskou werd hervat, en dat betekende een breuk met Joannes-Paulus I die reeds duidelijk zijn eigen koers had aangegeven door kardinaal Benelli als staatssecretaris te verkiezen boven Mgr. Casaroli.

Het volstaat eraan te herinneren dat kardinaal Luciani zich in de herfst van 1977 verzet had tegen het "historisch compromis" dat door de Italiaanse communisten werd aangeprezen. Hij had het manoeuvre van de secretaris-generaal van de communistische partij, Enrico Berlinguer, begrepen, onthuld en aangeklaagd. Nadat deze laatste publiek geantwoord had op een brief van de zeer progressieve bisschop van Ivrea, Mgr. Bettazzi, had kardinaal Luciani een bijsturing gepubliceerd in het tijdschrift *Prospettive nel Mondo*: « *Ik wil mijn lezers eraan herinneren dat Berlinguer vergeten is te zeggen dat artikel 5 van de statuten van zijn partij alle leden verplicht om uitsluitend het marxisme-leninisme te belijden.* »

Bovendien hernam Paus Joannes-Paulus II de oecumenische dialoog met de leiders van de schismatieke gemeenschappen van het Oosten, zonder dat hij vreesde daardoor de lokale, met Rome verenigde Kerken te verraden. Op 22 september 1979 schreef kardinaal Willebrands aan het patriarchaat van Moskou: « *De Paus erkent zonder aarzeling in uw Russisch-orthodoxe Kerk een erfgename van de roemvolle traditie van de heilige Vladimir en van de oude Kerk van Kiev die aan de basis ligt van het geloof en de volharding van uw christelijke gelovigen.* » Wat de Kerken van de Oosterse ritus betreft die rooms-katholiek gebleven waren, deze werden koudweg beschouwd als « *geïnspireerd door een theologie die niet meer die van vandaag is.* »

Een grotere verloochening en tegenstand tegen de « **bekering van Rusland** », zo dierbaar aan het Onbevlekt Hart van Maria, is niet denkbaar. Nochtans was hiervan een stralend voorteken gegeven op 5 september 1978, toen metropoliet Nikodim stierf in de handen van Joannes-Paulus I, nadat hij van hem de absolutie had ontvangen, en nadat hij tijdens een bedevaart naar Turijn de Heilige Lijkwade had vereerd. Stond Nikodim niet symbool voor de dissident die zijn schisma afzweert om toe treden tot de schoot van de rooms-katholieke Kerk? [zie *Verrijzenis* nr. 1, jan.-feb. 2001, foto p. 1]

De gedachten van Joannes-Paulus II waren van bij het begin de tegenpool van die van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima. Voor de plechtigheden van 12 en 13 mei 1979 richtte de Paus aan de bedevaarders van Fatima een zo onbeduidende boodschap dat ze toepasselijk kon zijn voor om het even welk heiligdom. In 1980 stuurde hij zelfs helemaal geen boodschap.

DE AANSLAG VAN 13 MEI 1981:

DOOF VOOR DE GODDELIJKE WAARSCHUWING.

Tijdens zijn publieke audiëntie op zondag 13 mei 1981, op het Sint-Pietersplein, werd de Paus rond 17 uur door Ali Agça met twee revolverschoten ernstig verwond.

In een interview met de Italiaanse journalist Vittorio Messori gaf Joannes-Paulus II toe: « *In die tijd wist ik bijna niets van Fatima. Toen ik op het Sint-Pietersplein getroffen werd door de kogel van mijn agressor heb ik er mij niet onmiddellijk rekenschap van gegeven dat wij juist de verjaardag vierden van de dag waarop Maria (sic) verschenen was aan de drie kinderen van Fatima, in Portugal, om hen de boodschappen over te brengen die, nu het einde van deze eeuw nadert, op het punt staan volledig bevestigd te worden.* »

Abbé de Nantes gaf als commentaar: « We zouden echt wel willen weten over welke boodschappen het gaat! Als ze **Joannes-Paulus II aanwijzen als de Redder, de Uitverkorene die van de dood gered werd voor de vrede van de wereld**, dat hij dan dat Geheim van 13 juli 1917 dat hij voor zich houdt, bekend maakt... en we zullen zijn woorden geloven! » (Franse CRC nr. 307, november 1994).

Inderdaad begint Fatima vanaf de dag van de aanslag deel uit te maken van de gedachtenwereld van Joannes-Paulus II. Wanneer hij zijn audiënties op woensdag herneemt, na zijn herstel, bevestigt de Paus publiekelijk dat hij zijn redding te danken heeft aan een mirakel van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima: « *Werkelijk, die dag [de voorafgaande 13de mei] heb ik in alles wat gebeurd is de buitengewone moederlijke bescherming gevoeld die zich sterker getoond heeft dan het moordende projectiel* » (7 oktober 1981). En tegenover André Frossard: « *Eén hand heeft geschoten; een andere heeft de kogel geleid.* » Niemand dierf aan deze uitleg twijfelen... maar niemand hechte er geloof aan.

Helemaal in tegenstelling daarmee, en aansluitend bij de algemene opinie, aarzelde abbé de Nantes niet om de gebeurtenis te interpreteren als een « waarschuwing » van de hemel, « een aanmaning » aan het adres van de H. Vader om eindelijk aandacht te besteden aan de boodschap van Fatima en er zijn pontificaat op af te stemmen: « Is het een ultiem genademiddel om onze Paus die bezeten is door ideologie, sexuologie, oecumene en pacifisme terug te brengen tot een realistische en traditionele visie op zijn ambt van leraar, herder en leider van de rooms-katholieke Kerk? Denken we aan Pius IX, die in 1848 vóór zijn ogen zijn minister Rossi zag vermoorden en daardoor tot een juiste kennis kwam van de boosaardigheid van de mensen en de Wil van God » (*L'attentat contre le Pape: Pourquoi?* Supplement bij de Franse CRC nr. 165 van 13 mei 1981).

Enkele weken later, in juli 1981, las Joannes-Paulus II voor de eerste keer het Derde Geheim. Wat toen zijn reactie en zijn gedachten waren, kan men afleiden uit de lectuur van zijn toespraak van 14 oktober 1981, gewijd aan de aanslag van 13 mei, « *een grote goddelijke beproeving* ». Joannes-Paulus II begreep dat hij zelf niet de **Bisschop in het Wit gekleed** van het visioen was:

« Hoeveel opvolgers van Petrus op deze Romeinse Stoel hebben hun getuigenis van herder en leraar niet bezegeld met het *getuigenis van hun leven*? De heilige liturgie brengt dit tot uiting wanneer zij, in de loop van het jaar, de talrijke Pausen in herinnering brengt die Petrus gevolgd zijn door het getuigenis van hun bloed te

geven. « *Het is moeilijk hierover te spreken zonder een diepe verering, zonder een inwendige onrust.* Het is immers *door het offer* van hen die een getuigenis hebben afgelegd voor de gekruisigde en verrezen Christus, in het bijzonder gedurende de eerste eeuwen, *dat het mystieke Lichaam van Christus gegroeid is*, dat de Kerk geboren is, dat ze haar vat op de zielen heeft verdiept, dat ze zich verankerd heeft in de antieke wereld die zo dikwijls het Goede Nieuws van het Evangelie heeft beantwoord met bloedige vervolgingen.

« Zij die naar Rome komen om “de Apostelen te herdenken”, zij die in de voetsporen treden van de H. Petrus en de H. Paulus, zouden dit alles voor ogen moeten hebben. *Ik ben een vreemdeling die in leven is moeten blijven* en die de opvolging op de Romeinse Stoel heeft moeten waarnemen na zoveel grote Pausen, bisschoppen van Rome. »

Joannes-Paulus II *die nog in leven is*, kan beslist niet de Paus zijn die de herderskinderen aanschouwd hebben op 13 juli 1917, « **half bevend, met wankel tred, door pijn en verdriet neergeslagen** ». Bekijk de filmbeelden van de aanslag: de Paus reed door een uitgelaten menigte die hem toejuichte. Hij is de Paus van het Derde Geheim **niet**, want hij werd niet « **gedood door een groep soldaten die met vuurwapens en met pijlen op hem schoten.** »

Zijn voorganger Joannes-Paulus I daarentegen heeft psychisch en fysiek een soortgelijke tragedie meemaakt: « **Don Albino Luciani, die geliefd was in Belluno, gelukkig in Vittorio Veneto, en achterna gezeten werd door de progressistische meute in Venetië, stierf in Rome de dood van de Onschuldige** » (Franse CRC nr. 135, nov. 1978). « *Een fresco van de Kerk!* » voegt abbé de Nantes eraan toe. Het is dit fresco dat de kleine herderskinderen aanschouwd hebben op 13 juli 1917. Joannes-Paulus II is zich daarvan zodanig bewust dat hij vast besloten is het Geheim **niet** te publiceren.

Dan breekt een ware strijd aan tussen Onze-Lieve-Vrouw en de “bij mirakel geredde” Paus. Karol Wojtyła zal zich tot driemaal toe naar Fatima begeven: elke keer zal hij zuster Lucia ontmoeten en telkens zal hij doen alsof hij gehoorzaamt aan Onze-Lieve-Vrouw, zoals zijn voorgangers: « Alleszins minder goed dan Pius XII », schrijft abbé de Nantes, « maar uiteraard beter dan Paulus VI. Het ergste is dat hij aan de brave gelovigen de indruk heeft willen geven dat hij alles deed wat noodzakelijk en menselijkerwijze mogelijk was, alles wat een bovennatuurlijke voorzichtigheid hem ingaf te doen; maar ondertussen maakte hij diegenen die niet deugen duidelijk dat hij niet het slachtoffer was van de legenden en de hysterische verzinsels van Fatima. En dat hij niet eiste dat men er geloof aan hechtte, dat hij van niemand enige inspanning vroeg » (*L'imposture suprême*, Franse CRC nr. 178, juni 1982, p. 2).

Want tegen de verwachting van de Portugezen en van alle brave katholieken in, gaat hij niet naar Fatima om Rusland toe te wijden aan het Onbevlekt Hart van Maria, noch om de praktijk van de vijf eerste zaterdagen aan te bevelen. En evenmin om Francisco en Jacinta zalig te verklaren..., en nog minder om het Geheim openbaar te maken – tenminste toch de eerste twee keren niet.

Maar wat een enthousiasme elke keer bij de aankomst

van de Paus op de Cova da Iria, de 12de mei: *Viva o Papa!* Zoals beloofd: “In Portugal blijft het dogma van het geloof altijd bewaard”. Dit feest ter ere van de Paus en de Onbevleete, een echt katholiek feest, bewijst het.

13 MEI 1982: SPOT.

« WILLEN JULLIE DAT IK EEN GEHEIM MEEDEEL? »

De Paus besloot op 13 mei 1982 op bedevaart naar Fatima te gaan om « *de Heilige Maagd te danken omdat ze zijn leven heeft gered* ». Maar van bij zijn aankomst op de Cova da Iria, de 12de mei 's avonds, liet hij publiekelijk zijn weloverwogen weigering blijken om het Derde Geheim openbaar te maken. Hij riep uit tijdens zijn eerste toespraak: « *Willen jullie dat ik een Geheim meedeel...? Het is eenvoudig, en het is zelfs geen geheim meer: “Bid veel, bid elke dag het rozenhoedje.”* » Bedroefd moest abbé de Nantes vaststellen: « Joannes-Paulus II heeft het Geheim begraven door ermee te spotten. »

Bovendien weigerde Joannes-Paulus II elke “toewijding van Rusland” aan het Onbevlekt Hart van Maria, die hij verving door een opdracht aan God langs Maria om: « *Laten we, in blijde verwachting om dit alles concreet en volledig gestalte te geven gedurende de H. Mis van morgen, vanaf nu reeds ten volle in gemeenschap onze bedevaart beleven door onszelf op te dragen aan God langs het Onbevlekt Hart van Maria om, in een uiting van dank en van beschikbaarheid; laten we onze offers opdragen in vereniging met Christus de Verlosser en herhalen we in gebed tot zuivering en verzoening van onze zielen: “Heer Jezus, het is omwille van uw liefde, tot eerherstel voor de zonden en voor de bekering van de zondaars”.* »

De Paus wijzigt toch wel opvallend het gebed dat Onze-Lieve-Vrouw de kinderen geleerd had op 13 juli 1917, alvorens hen de hel te tonen: « **O mijn Jezus, het is uit liefde tot U, voor de bekering van de zondaars, EN TOT EERHERSTEL VOOR DE ZONDEN BEGAAN TEGEN HET ONBEVLEKT HART VAN MARIA.** » De Paus zegt wel degelijk: « *tot eerherstel voor de zonden* », maar hij vergeet het voornaamste: « **begaan tegen het Onbevlekt Hart van Maria** », en speelt dus met de woorden...

Toen zuster Lucia 's anderendaags, op 14 mei 1982, in de spreekkamer van de Karmel te Fatima ondervraagd werd, antwoordde ze dat de “toewijding van de wereld” die de dag voordien door Joannes-Paulus II was verricht, niet de “toewijding van Rusland” was die door Onze-Lieve-Vrouw gevraagd was: « **God wil de toewijding van Rusland en enkel van Rusland, zonder enige toevoeging.** » God haalt het op wie slechts een spel speelt, want « *men drijft niet de spot met God* » (Gal. 6, 7).

Diezelfde dag was de Paus in Coimbra. Aan de “intellectuelen en mensen uit de Portugese cultuurwereld” verklaarde hij: « *De situatie kan hopeloos lijken en een nieuwe “apocalyps” laten vermoeden. Maar in werkelijkheid is er niets van aan.* Voor de mensheid van het jaar 2000 bestaat er beslist een uitweg en heel wat reden tot hoop. **Het volstaat dat alle mensen van goede wil, vooral zij die het geloof in Christus belijden, zich inzetten voor een diepgaande vernieuwing van de cultuur, in het licht van een gezonde visie op de mens en de principes van het Evangelie.** »

Herhaalde malen heeft Joannes-Paulus II zijn akte van "toewijding van de wereld" hernieuwd. Zo ook op 25 maart 1984, op het Sint-Pietersplein, vóór het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima dat overgebracht was vanuit de Capelinha. **Hij noemde Rusland niet uitdrukkelijk bij naam**, teneinde – zo vertrouwde hij Mgr. Paul-Jozef Cordes toe – de leiders van de Sovjet-Unie niet te irriteren.

Tot wie aandrong antwoordde Joannes-Paulus II voortaan, met enige geprikkeldheid: «*De toewijding is gebeurd. We doen ze elke morgen opnieuw.*»

Zijn hart en zijn gedachten waren elders, benomen door de prediking van zijn pacifistische, internationalistische en interreligieuze utopie, waarvan de bijeenkomst te Assisi in 1986 het symbool was, en die gestalte leek te krijgen met de *perestrojka* van Mikhail Gorbatsjov en de liberalisering van de landen van het Oostblok, na de revoluties van 1989 en de val van de Berlijnse Muur. Al deze gebeurtenissen vierde Joannes-Paulus II als het in vervulling gaan van de beloften van Onze-Lieve-Vrouw! De werkelijkheid was heel anders. Rusland was niet "bekeerd", maar onderworpen aan de machten van het geld. En het communisme bleef en blijft nog steeds heersen in China, op Cuba en in heel wat landen van Afrika... zelfs in Frankrijk is het gevaar niet bezworen!

13 MEI 1991: TRIOMF. «EEN HISTORISCHE OMMEKEER...»

De tweede reis van Joannes-Paulus II naar Fatima, op 12 en 13 mei 1991, werd als «autobiografisch» bestempeld in het officieel verslag (*Acta diurna* van 19 mei 1991). Deze bedevaart herdacht immers de tiende verjaardag van het pseudo-mirakel van 13 mei 1981!

Bovendien legde de Paus expliciet een verband tussen de zogenaamde "beking van Rusland" en zijn akten van "toewijding van de wereld", om zelfs de meest rigide "Fatimisten" aan zijn kant te krijgen: «*Is het niet passend de plechtige akte van toewijding van de wereld aan Maria in herinnering te brengen, die plaats heeft gehad gedurende het Heilig Jaar van de Verlossing, op het Sint-Pietersplein, vóór het beeld van Onze-Lieve-Vrouw, dat speciaal voor die gelegenheid was overgebracht uit Portugal? De gebeurtenissen die het jaar 1989 en de eerste maanden van 1990 gekenmerkt hebben, brachten een ware historische ommekeer teweeg in deze zo moeilijke twintigste eeuw. Met de verdwijning van de opdeling in twee sociale blokken op basis van aan elkaar tegengestelde ideologische en socio-economische principes, opent zich voor de naties op hun weg naar de toekomst een nooit gezien perspectief.*»

Maar toen hij op 13 mei aan het einde van de namiddag afscheid nam op de luchthaven van Lissabon, kondigde de Paus aan dat de «*profetische waarschuwingen van de Moeder Gods*» betrekking hadden op een periode die voorgevoeld voorbij was:

«*Fatima is steeds nieuw voor wie terug de Serra de Aire beklimt en probeert om steeds dieper door te dringen tot de geheimen van de Boodschap van Onze-Lieve-Vrouw, "zij die helemaal in het wit gekleed is" bij de Verschijningen van 1917 aan de drie herderskinderen,*

die het voorwerp en de woordvoerders geweest zijn van haar moederlijke bekommernis. We spreken onze eeuwige dankbaarheid uit voor de gave van Jezus-Christus die door de mensheid teruggevonden is nu zij op de drempel van het derde millennium staat! We geloven dat het de machtige bekommernis van Maria is die ons toegestaan heeft deze drempel te bereiken, en dat het met deze bedoeling is dat zij zich geopenbaard heeft. Zoals uw diep betreunde kardinaal Cerejeira het gezegd heeft: "Het is niet de Kerk die Fatima heeft opgedrongen, het is Fatima dat zich opgedrongen heeft aan de Kerk". Fatima heeft zich opgedrongen aan de Kerk en aan alle mensen van goede wil die, de wonderlijke vooruitgang van de moderne wetenschap voorbij, vasthouden aan de grote waarden van de Geest, buiten dewelke er geen antwoord is voor de belangrijkste problemen van het leven», enzovoort, enzovoort...

De H. Maagd zou zich dus in 1917 geopenbaard hebben te Fatima opdat alle mensen van goede wil aanhanger zouden kunnen worden "van de grote waarden van de Geest"? Dat zou betekenen dat de beloften van Onze-Lieve-Vrouw verwezenlijkt zouden worden door de "Beweging voor Geestelijke Bezieling van de Universele Democratie" [in het Frans: *Mouvement d'Animation Spirituelle de la Démocratie Universelle*, of afgekort *MASDU*, een door abbé de Nantes bedachte benaming voor de rol die Paulus VI, geestelijke vader van Joannes-Paulus II, zag weggelegd voor de Kerk in de nieuwe wereldorde – n.v.d.r.].

Eenzelfde idee sprak uit de boodschap die de Paus in 1997 richtte aan de bedevaarders van de 13de oktober voor de tachtigste verjaardag van de verschijningen: «*Het geheim is dat men de eerst Gekruisigde niet uit het oog mag verliezen, hem die de Vader beloofd heeft met de glorie van de Verrijzenis, en die deze bedevaart van gelukzaligen heeft ingewijd...*» op weg naar de nieuwe wereld van het jaar 2000... Nu het Derde Geheim ondertussen bekend is, begrijpen we duidelijk waar Joannes-Paulus II het beeld van de "bedevaart van gelukzaligen" gehaald heeft:

«*Verschillende andere Bisschoppen, Priesters, geestelijken en zusters beklommen een steile berg, waar zich op de top een groot kruis bevond uit ruwe stammen.*» Maar het gaat hier blijkbaar niet om "gelukzaligen", want deze mensen lijken veeleer gedoemd om te verdwijnen: «*...en precies zo stierven één na één de Bisschoppen, Priesters, geestelijken en zusters, en verschillende leken, mannen en vrouwen van uiteenlopende standen en posities*».

De tekst zelf van het Derde Geheim maakt duidelijk dat er helemaal geen sprake is van een triomftocht op weg naar een zonnig derde millennium. De boodschap van de Hemel is vol van tragiek, en de drie verschijningen van Jezus in de H. Hostie te Moure, in Noord-Portugal, op 18-19 mei 1996, 1997 en 1998 [zie *KCR 27ste jrg. nr. 2, maart-april 1999*] lieten dit reeds voorvoelen: «als de drie klokslagen die in onze dorpen het begin van de mis aankondigen... of als de drie krachtige slagen die het opgaan van het doek bij een klassieke tragedie voorafgaan» (Franse CRC nr. 351, nov.-dec. 1998, p. 5).

13 MEI 2000: VERVALSING
«DE STERVENDE PAUS GERED OP DE DREMPEL
VAN DE DOOD.»

Met *de zaligverklaring van Francisco en Jacinta, gevierd te Fatima op 13 mei 2000*, tekende zich uiteindelijk een grote overwinning af van de Heilige Maagd in haar strijd met de Plaatsvervanger van haar Zoon. De dood van kardinaal Alberto Bovone, prefect van de Congregatie voor de Heiligverklaringen, op 17 april 1998, kwam op het juiste moment. De Portugese claretijn die hem verving, don José Saraiva Martins, veegde alle obstakels weg. De heldhaftige deugden van Francisco en Jacinta waren sinds 13 mei 1998 erkend. De theorieën van pater Dhanis, die de geldigheid van de woorden van Lucia in twijfel trokken, waren definitief weerlegd, want het getuigenis van de zieneres was doorslaggevend geweest in de conclusie van het proces van de zaligverklaring.

Er ontbrak nog slechts de erkenning van een mirakel. Op 28 januari 1999 erkende het medisch bureau *een mirakel dat door Francisco en Jacinta bekomen was*, tussen honderd andere. Op 22 juni stelden de kardinalen en bisschoppen van de Congregatie vast dat de bewuste genezing te danken was aan de goddelijke tussenkomst.

Nadat het decreet over het mirakel ondertekend was op 28 juni 1999, moesten alleen nog de datum en de plaats voor de plechtigheid van de zaligverklaring vastgelegd worden. Onze-Lieve-Vrouw behaalde een nieuwe overwinning: onder druk van de Portugese bisschoppen werd Joannes-Paulus II gedwongen de plechtigheid vast te leggen op 13 mei 2000, en in Fatima!

Bij de ontvangst van Joannes-Paulus II op de Cova da Iria, de avond van de 12de mei, kende de geestdrift van de bedevaarders een nooit gezien hoogtepunt. Eens te meer gaf het Portugese volk blijk van zijn katholiek geloof en zijn devotie tot de Onbevleete Maagd en tot de H. Vader. De oude Portugese vrouwtjes met hun door de zon getaand gezicht lieten de bolletjes van hun paternoster door hun vingers glijden, en de in het wit geklede kinderen zwaaiden met hun vlaggetjes in de pauselijke kleuren. Een journalist ondervroeg een meisje: «Waarom ben je naar Fatima gekomen?

– Voor de zaligverklaring van Francisco en Jacinta die de Heilige Maagd gezien hebben.

– Waarom zijn ze heilig?

– Omdat ze veel offers gebracht hebben. »

Die avond eigende Joannes-Paulus II zich alle plaats en alle eer toe van de openbaringen van Fatima, zowel door zijn gebaren als door zijn woorden. In de Capelinha riep hij, in een houding van stil en abnormaal lang gebed, het visioen op dat door Jacinta was aanschouwd: de Paus die lijdt en bidt vóór het beeld van het Onbevleete Hart van Maria. Maar het rozenhoedje bad hij niet en hij trok zich terug in zijn vertrekken voor de avondwake begon.

's Anderendaags, tijdens zijn homilie, feliciteerde hij zichzelf volgens zijn eigen woorden omwille van «*de goedheid van de Heer jegens mij, toen ik, zwaar getroffen op 13 mei 1981, gered werd van de dood. Ik druk eveneens mijn dankbaarheid uit tegenover de zalige Jacinta voor de offers en de gebeden gedaan voor de Heilige Vader die zij zozeer heeft zien lijden.*»

Aan het einde van de plechtigheid werd kardinaal Angelo Sodano, staatssecretaris, belast met de aankondiging dat het Derde Geheim weldra gepubliceerd zou worden. Hij vervulde officieel ook de rol van vertolker van *de interpretatie die de Paus aan het Geheim wilde geven*:

«Naar aanleiding van de plechtige gebeurtenis van zijn komst naar Fatima, heeft de Paus mij opgedragen u een aankondiging te doen. Zoals u weet, was het doel van zijn bezoek aan Fatima de zaligverklaring van de twee herderskinderen. **Maar** hij wil aan deze bedevaart ook de betekenis geven van een hernieuwd gebaar van dankbaarheid tegenover de Madonna, voor de bescherming die zij hem geboden heeft gedurende de jaren van zijn pontificaat. *Het is een bescherming die ook betrekking schijnt te hebben op wat men “het derde deel” van het Geheim van Fatima noemt.* »

De formulering is voorzichtig, ze voorkomt de opwerpingen die onmiskenbaar zullen voortspruiten uit de confrontatie tussen *de tekst*, wanneer die gepubliceerd zal zijn, *en de interpretatie* ervan die de kardinaal alvast moet geven, en die als volgt luidt:

«Deze tekst bestaat uit een profetisch visioen dat vergelijkbaar is met die van de Heilige Schrift. Deze visioenen beschrijven niet op fotografische wijze de details van de gebeurtenissen die nog moeten plaatsvinden, maar vatten tegen eenzelfde achtergrond feiten samen die in de tijd verspreid liggen in een volgorde en met een tijdsduur die niet gepreciseerd worden. Bijgevolg kan de sleutel voor het lezen van de tekst slechts een symbolisch karakter hebben. »

En dit is dan de «sleutel» die ons vanwege de Paus wordt opgedrongen, zelfs vóór de «lezing» van de tekst:

«*Het visioen van Fatima betreft vooral de strijd van de atheïstische systemen tegen de Kerk en tegen de christenen.* »

De misleiding is al onmiddellijk zichtbaar: Onze-Lieve-Vrouw heeft immers niet gesproken over “*atheïstische systemen*” maar over de “*dwalingen van Rusland*”.

«*Het beschrijft het onmetelijk lijden van de geloofsgetuigen tijdens de laatste eeuw van het tweede millennium. Het is een niet te stoppen via Crucis, geleid door de Pausen van de twintigste eeuw*», zo vervolgt de kardinaal.

We hebben Onze-Lieve-Heer maar al te vaak horen betreuren, door de mond van zuster Lucia, hoe weinig «de Pausen van de twintigste eeuw» zich beziggehouden hebben met de boodschap van zijn Moeder, van Pius XI tot Joannes-Paulus II, met als enige uitzondering Joannes-Paulus I. We kunnen ons dan ook alleen maar verzetten tegen deze verdraaiing van de waarheid: een «*niet te stoppen via Crucis*» voor het volk van God, ja, maar ondertussen verzaakten de herders belast met de leiding van de kudde hun plicht!

«*Laat aan mijn dienaars weten dat zij, als zij het voorbeeld van de koning van Frankrijk volgen door de uitvoering van wat ik vraag uit te stellen, zij hem in het ongeluk zullen volgen.* » Nochtans is er nog tijd: «*Nooit zal het te laat zijn om zijn toevlucht te nemen tot Jezus en Maria.* »

Maar de eerste voorwaarde om zijn toevlucht te nemen tot Jezus en Maria is van niet te liegen: «*Ik heb al mijn*

geschriften aan de Heilige Kerk gegeven », zei zuster Lucia aan mevrouw Pestana op 25 augustus 1982. « *Ik zal in gemoedsrust sterven. Maar als men mijn mening wil kennen, dan zeg ik dit: DE TOEWIJDING VAN RUSLAND ZOALS DIE DOOR ONZE-LIEVE-VROUW GEVRAAGD WERD, IS NIET GEBEURD. Ze zullen de toewijding doen, maar het zal laat zijn.* »

Lucia hernam dezelfde waarschuwing na de akte van 25 maart 1984.

De kardinaal vervolgt: « *Volgens de interpretatie van de herderskinderen, een interpretatie onlangs nog bevestigd door zuster Lucia, is “de in het Wit geklede Bisschop” die bidt voor alle gelovigen, de Paus.* » De kardinaal trapt een open deur in want deze « interpretatie » maakt deel uit van de tekst zelf van het Derde Geheim: « *We hadden het voorgevoelen dat het de Heilige Vader was.* » Bovendien vergeet de kardinaal te preciseren dat deze « *in het Wit geklede Bisschop* » verschenen is « *in een buitengewoon licht dat God is* », waardoor hij hem het aureool van heiligheid ontnemt en zijn rang van uitverkoren zoon van Maria.

« *Hij ook is met wankele tred op weg naar het Kruis temidden van de lijken van de gemartelden: Bisschoppen, Priesters, geestelijken, zusters en talrijke leken...* » Dat is niet juist! De kardinaal slaat alles door elkaar en men begrijpt er niets meer van. Om te beginnen moet hij over de Heilige Vader niet schrijven « *hij ook* » maar « *hij, als eerste* », aan het hoofd van de processie en ze leidend.

De tekst verduidelijkt verder dat de Heilige Vader, alvorens op de top van de berg aan te komen, « *door een grote stad ging die voor de helft verwoest was; half levend, met wankele tred, door pijn en verdriet neergeslagen, bad hij voor de zielen van de lijken die hij op zijn weg ontmoette* ». Deze laatsten waren dus dood voordat hij langskwam. Men mag ze niet verwarren met de zielen van de levenden die hem volgen en die na hem als martelaren zullen sterven, in zijn spoor, van zodra ze aan de voet van het grote Kruis aangekomen zijn.

De “*lijken*” die de Paus op zijn weg tegenkwam, kunnen dus niet die van de “gemartelde personen” zijn, want dan zouden hun “*zielen*” de gebeden van de Paus niet nodig hebben. Dan zou hij het veeleer zijn die nood had aan hún tussenkomst!

Neen, de “*lijken*” zijn zij over wie de H. Joannes schrijft aan de Kerk van Sardes: « *Ik ken uw gedrag; gij gaat door voor levend maar ge zijt dood* » (Openb. 3, 1). Het gaat om de slachtoffers van “*de kanker van de Kerk*”, aangeklaagd door abbé de Nantes sinds veertig jaar, « *wanorde, geloofsafval, immoraliteit die zich verspreid en officieel genesteld hebben, en die gekoesterd worden van hoog tot laag in de hiërarchie* » (Franse CRC nr. 134, p. 3).

Kardinaal Sodano vervolgt: « *hij valt ter aarde als dood, onder de schoten van een vuurwapen.* » Niet « *als dood* », maar, volgens de tekst van het Geheim, werkelijk « *gedood* », en wel « *door een groep soldaten die met vuurwapens en met pijlen op hem schoten* ». Door deze toelichtingen te censureren geeft de staatssecretaris duidelijk aan dat elke vereenzelviging met Joannes-Paulus II niet gerechtvaardigd is.

De kardinaal gaat verder, onverstoort: « Na de aan-

slag van 13 mei 1981 was het voor Zijne Heiligheid zonneklaar dat er “*een moederlijke hand*” geweest was “*om het traject van het projectiel te leiden*”, wat de “*stervende Paus*” toeliet halt te houden “*op de drempel van de dood*” (Joannes-Paulus II, *Meditatie met de Italiaanse bisschoppen vanuit het polyklinisch hospitaal Gemelli, INSEGNAMENTI*, vol. XVII/1, 1994, p. 1061). »

De versie van Angelo Sodano strookt totaal niet meer met de letterlijke inhoud van de tekst, en nog minder met de symbolische lezing ervan die nochtans door hem aanbevolen werd. We komen zo uit bij een “cinematografische” interpretatie, dezelfde die de kardinaal in principe verwierp, waardoor hij het Derde Geheim herleidt tot het “profetisch visioen” van Paus Joannes-Paulus II die neervalt in zijn jeep “onder de schoten van een vuurwapen”, op 13 mei 1981 – iedereen kent ondertussen de onverslijtbare archiefilm die bij elke mogelijke gelegenheid wordt opgedist!

Het is juist dat *de kardinaal de gedachte van de Paus vertolkte, en niet naliet dit met de nodige referenties te onderstrepen, als om te beduiden dat hij deze interpretatie uiteraard niet voor zijn rekening nam.* Maar het kwaad was aangericht en de publieke opinie maakte zich niet druk over de nuancerings van de kardinaal-diplomaat. Het Geheim van Fatima? Dat was de aanslag van 13 mei 1981 tegen Joannes-Paulus II, niets meer en niets minder... In elk geval, het was verleden tijd.

De mededeling van kardinaal Sodano kende een immense weerklink. Navarro-Valls, woordvoerder van het Vaticaan, vatte ze aldus samen: « Het Derde Geheim, dat is de aankondiging van de aanslag van 13 mei 1981 en van de val van het communisme. » De avond zelf van de 13de mei werd het nieuws door de media over heel de wereld verspreid, ten nadele van de onmiskenbare waarheid vervat in de twee eerste delen van het Geheim die reeds door de bedevaarders gekend waren.

DE DOODSTRIJD VAN DE KERK.

Op 14 mei 2000 vertrok abbé de Nantes op bedevaart naar Portugal. Een week van doodstrijd... Zelfs vooraleer we de authentieke tekst van het Derde Geheim kenden, ondervonden we er het drukkende, zelfs verpletterende gewicht van – zoals Lucia in juli 1917, toen ze in de verleiding kwam niet naar de door “de mooie dame” vastgelegde afspraak te komen, of in oktober-december 1943, toen ze ten prooi was aan een mysterieus obstakel dat haar verhinderde het Geheim neer te schrijven; of zoals Luciani in juli 1977, toen hij vernam dat hij het voorwerp was van een verschrikkelijke voorbestemming...

We vonden Fatima verlaten...

...zoals voorzien in het Geheim: *een grote stad voor de helft verwoest*, bezaaid met “*lijken*”. We hadden het gevoelen het Geheim mee te maken: de verschrompeling van de Kerk, de verdwijning van Bisschoppen, Priesters, geestelijken, zusters, rijke en arme leken, mannen en vrouwen, de een na de ander, na de dood van de mysterieuze « *in het Wit geklede Bisschop* ».

Ja, dat moest wel het zware Geheim zijn: het profetisch visioen van een Kerk die helemaal uit koers geraakt is door een enorme mystificatie, die bewust door haar herders afgekeerd wordt gehouden van de dringende vra-

DE APOTHEOSE VAN JOANNES-PAULUS II

Nu de Paus zo duidelijk zichzelf uitgeroepen heeft tot de centrale figuur van het Derde Geheim neemt de verering voor zijn persoon bij sommigen groteske proporties aan. Mgr. Stanislaw Dziwisz, titelvoerend bisschop van San Leone en adjunct-prefect van het pauselijk huis, aarzelt zelfs niet om Joannes-Paulus II tot **martelaar** te kronen: heeft hij immers niet op 13 mei 1981 zijn bloed vergoten, precies op de plaats waar de Prins van de Apostelen zijn bloed vergoot? «Ik denk **dat het geen overdrijving is in dit geval het oude aforisme toe te passen: Sanguis martyrum semen christianorum, het bloed van de martelaren is het zaad voor nieuwe christenen**» (toespraak gehouden op 13 mei 2001 aan de Katholieke Universiteit van Lublin in Polen en geciteerd in de *Osservatore romano*).

Deze toespraak brengt de cultus van Joannes-Paulus II tot een nooit gezien hoogtepunt: «De datum van 13 mei kan ons niet onverschillig laten», aldus de prelaat. Zeer zeker! Sinds 13 mei 1917 kan niemand nog onverschillig zijn voor de *verschijning van Onze-Lieve-Vrouw*. Maar Mgr. Dziwisz denkt niet aan Haar: «... en zeker deze universiteit niet, die het privilege heeft gekend *Paus Joannes-Paulus II* onder haar professoren te tellen. Deze ceremonie moet dus de aanleiding zijn om *die gebeurtenis* waarvan wij getuige zijn geweest opnieuw te beleven.»

Welke gebeurtenis? De verschijning van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima? Helemaal niet: de prelaat is gefixeerd op *de aanslag van 13 mei 1981*. «Het lijkt gerechtvaardigd om de ontmoeting van vandaag onder de dubbele noemer van "gave en mysterie" te plaatsen. [...] *De gave is het leven van de H. Vader*, dat verder vruchten draagt voor de Kerk en de wereld; *het mysterie is de aanslag* die wij, ondanks het drama dat wij

beleefd hebben, terug willen proberen te kaderen in het perspectief van de heilbrengende bedoelingen van de goddelijke Voorzienigheid» (*ibid.*).

Deze bisschop maakt van de aanslag op het Sint-Pietersplein een soort van mysterie van verlossing, waarin de Paus de rol krijgt van slachtoffer en martelaar. **Maar een martelaar die "in zekere zin" verrijst op het moment zelf waarop hij ter dood wordt gebracht**, «dank zij een wonderbaarlijke genade van God waarvoor wij onophoudelijk dank moeten zeggen.»

Voor wie denkt dat het hier om het alleenstaand geval gaat van een landgenoot van de Paus die verblind is in zijn verering, citeren we de *Osservatore Romano* van 15 mei van dit jaar. Onder de titel: «13 mei: niets is nog geweest zoals voorheen» (het gaat uiteraard over 13 mei 1981, niet over 13 mei 1917...) wordt de huidige Paus afgeschilderd als een bijna mythische figuur: «**Joannes-Paulus II incarneert doorheen gebeurtenissen, reizen en daden de toekomstvoorspelling zoals ze sedert het groot Jubileum onthuld is. Hij drukt op de geschiedenis van de mensheid de stempel van een diepgaande verandering van beschaving.**»

Vermelden we tenslotte nog de allernieuwste biografie van de Paus die in november 2000 verschenen is, van de hand van de Zwitser Bernard Balayn: «**Joannes-Paulus II, de grote profeet van het derde millennium**». Bij de persoonlijke overhandiging van het lijvige boek aan de Paus zei de auteur dat hij slechts de vertolker was van de wijd verspreide overtuiging dat het werk van de Heilige Vader een uitzonderlijke historische betekenis heeft. Maar daarvan is *Joannes-Paulus de Grote* maar al te zeer overtuigd...

gen van Onze-Lieve-Vrouw om Rusland toe te wijden aan haar Onbevlekt Hart en om de eerherstellende devotie van de eerste zaterdagen van de maand aan te bevelen.

Was **Lucia zelf** niet het *instrument* en het *beeld* geweest van de zorgeloosheid van heel de Kerk? Op 13 mei 2000 kon men zien hoe ze er sereen en gelukkig bijstond. Tijdens haar kort onderhoud met Joannes-Paulus II in de sacristie van de basiliek overhandigde ze hem een omslag die, volgens Aura Miguel, een «foto van een schilderij van de Paus» bevatte.

Tijdens de plechtigheden was ze omringd door een vrouwelijke arts en twee lijfwachten. Op geen enkel ogenblik scheen zij ontstemd. Toch stond ze tot tweemaal toe op terwijl ze grote gebaren maakte, wat verrassend was en onrustwekkend. Zou men haar een kalmeermiddel hebben toegediend, zoals destijds aan de zalige Alois Stepinac, aartsbisschop van Zagreb, tijdens diens proces voor het tribunaal van Tito in 1946? Ze luisterde naar de mededeling van kardinaal Sodano en applaudisseerde ervoor, en haar publieke uitingen van verering voor de Paus leken haar in de ogen van de hele wereld borg te doen staan voor het bedrog.

Volgens verschillende getuigen leek ze gelukkig, zowel te Coimbra vóór de 13de mei als te Fatima na de zaligverklaring. Toen ze op 16 mei op bedevaart gebracht werd naar Aljustrel (geëscorteerd door drie politiewagens!) toonde ze zich heel blij.

Nochtans was ze vanaf 27 april, toen Mgr. Bertone (secretaris van de Congregatie voor de geloofsleer) haar bezocht in de Karmel van Coimbra, op de hoogte van de interpretatie die Joannes-Paulus II wilde geven aan het Derde Geheim. Volgens het verslag van haar onderhoud met Mgr. Bertone, gepubliceerd in het Romeins dossier van 26 juni, zou ze deze interpretatie zelfs expliciet goedgekeurd hebben. Maar kan men voortgaan op een officieel relaas?

Misschien wel tienmaal per dag gedurende onze bedevaart van een week hoorde ik abbé de Nantes prevelen: «*Arme Lucia, arme Lucia!*»

Mij kwam de belofte voor de geest die Onze-Lieve-Vrouw gedaan had als antwoord op de vrees van Lucia om «*hier helemaal alleen achter te blijven*»: «**Nee, mijn dochter. Heb je veel te lijden? Wees niet ontmoedigd, ik zal je nooit in de steek laten! Mijn Onbevlekt Hart zal je toevlucht zijn en de weg die je tot God zal voeren**» (13 juni 1917).

KARDINAAL RATZINGER BEGRAAFT HET GEHEIM.

Het Derde Geheim werd uiteindelijk gepubliceerd in een officieel dossier, getiteld *De Boodschap van Fatima*. De hemelse boodschap, «ontsprongen uit de Geest en het Hart van Maria» (abbé de Nantes), werd te grabbel gegooit voor de journalisten tijdens een persconferentie en verdween daarna in de algehele onverschilligheid.

Het centrale deel van het dossier is opgevat met de bedoeling een volmaakte overeenstemming tussen de zieners en de Paus te suggereren: Lucia zou ingestemd hebben met de officiële interpretatie van het Geheim. Ze zou deze zelfs aan Joannes-Paulus II hebben ingegeven. Mgr. Poletto, aartsbisschop van Turijn: « Opgelet, de Paus heeft nooit gezegd: "De in het wit geklede bisschop, dat ben ik." Deze interpretatie is die van zuster Lucia (sic!). Zeker, de Paus geeft toe dat de aanslag op zijn persoon deel zou kunnen uitmaken van het visioen van de herderskinderen. Voor het overige is het visioen een subjectieve realiteit [een typisch modernistische uitspraak!]; en het is de zieners die het betrokken heeft op de huidige Paus en niet de Paus die het betrokken heeft op zichzelf » (*La Repubblica*, 27 juni 2000).

Een manifeste leugen! En nochtans hechte iedereen geloof aan deze bewering die door één enkel woord van Lucia, genomen uit haar onderhoud van 27 april 2000 met Mgr. Bertone en gepubliceerd in het dossier van 26 juni, weerlegd kan worden: « *Ik heb neergeschreven wat ik gezien heb, de interpretatie gaat me niet aan: die gaat de Paus aan.* » Kardinaal Ratzinger van zijn kant onderstreept dat « *zuster Lucia eerst en vooral opgemerkt heeft dat ze het visioen gekregen heeft, maar niet de interpretatie ervan. De interpretatie, zei ze, komt niet aan de zieners toe maar aan de Kerk.* » Zo kan hij achteraf bevestigen dat zuster Lucia ingestemd heeft met de officiële interpretatie!

Het is vergeefse moeite van de aartsbisschop van Turijn om te trachten de Paus te ontlasten van de verantwoordelijkheid voor een onhoudbare leugen, die heel duidelijk heel zijn entourage in grote verlegenheid brengt. Want de profetie heeft geen enkele band met de aanslag van 13 mei 1981:

« Er bestaat **een grote discordantie**, merkt Mgr. Corrado Balducci op, niet alleen tussen de profetie en de interpretatie die eraan gegeven wordt, maar ook tussen de tekst voorgelezen te Fatima door kardinaal-staatssecretaris Sodano en de versie verspreid door kardinaal Ratzinger. Welk verband bestaat er tussen de beschrijving gegeven door zuster Lucia: de soldaten, de pijlen, de Paus die **gedood wordt**, en de op het Sint-Pietersplein *gewonde* Paus? » (*La Stampa*, 27 juni 2000).

Geen enkel verband! Daarentegen is er maar **één enkele concordantie** mogelijk met de enige Paus van de twintigste eeuw die **gedood** werd. Het Romeins dossier gepubliceerd op 26 juni levert er op zijn manier het bewijs van, door een zeer opvallende lacune. De namen van alle Pausen van de twintigste eeuw komen er in voor, van « Pius X » tot Joannes-Paulus II, met uitzondering van één enkele: Joannes-Paulus I! Vergeten? Onmogelijk. Verstikt dan, zoals in de nacht van de moord?

O CRUX AVE, SPES UNICA!

De boodschap van de Onbevleete Maagd, door zuster Lucia neergeschreven op 3 januari 1944, ontleent haar wonderlijk licht aan de bijbelse openbaring van het Oude en van het Nieuwe Testament, om deze te projecteren op onze actualiteit, van 1917 tot het jaar 2000, en de toekomst te ontsluiëren die voor ons ligt.

In enkele regels omsluit de boodschap niet alleen heel

de rijke bijbelse symboliek, maar ook een bijzondere dogmatische uiteenzetting die betrekking heeft op de laatste artikelen van ons *Credo*.

Het Boek Genesis leert immers dat Jahweh-God na de verjaging van Adam en Eva uit de tuin van Eden « *ten oosten van de tuin van Eden de engelen plaatste met het vuur van het flikkerend zwaard om de weg naar de boom des levens te bewaken* » (Gen. 3, 24).

« *De engelen en het vuur van het flikkerend zwaard* » worden dus ten opzichte van de tuin van Eden « *ten oosten van de tuin* » gesitueerd. In het visioen van Fatima wordt de Engel die het zwaard draagt « **links van Onze-Lieve-Vrouw** » gesitueerd. De Heilige Maagd heeft haar plaats ingenomen, in de tuin van Eden. Zij opent ons inderdaad « *de weg naar de boom des levens* », de weg naar het « **grote Kruis** » dat we weldra zullen zien verschijnen op de top van een « **steile berg** ».

Daarom had deze boodschap gepubliceerd kunnen worden tijdens een liturgische plechtigheid in Rome, om vervolgens gericht te worden aan de bisschoppen over de hele wereld die er plechtig lezing zouden van geven en ze zouden verklaren aan hun gelovigen. Door de boodschap te verspreiden tijdens een persconferentie heeft kardinaal Ratzinger haar ontwaard. En zijn commentaar heeft ervoor gezorgd dat het licht volledig gedoofd werd: « *Geen enkel groot mysterie wordt erin geopenbaard*, schrijft hij. *De sluier van de toekomst wordt niet verscheurd.* » Openbaring van de harten: de prefect van de Congregatie voor de geloofsleer geeft zelfs toe dat de devotie tot het Onbevleete Hart van Maria hem vreemd is...

Hij gelooft dus niet in de Heilige Geest die oneindig meer behagen schept in de Onbevleete Ontvangenis dan in een hiërarchie die haar ambt ontrouw is, en die vanuit dit Onbevleete Hart over de Heilige katholieke Kerk uitstroomt en over « **de zielen die naderen tot God** », door de gemeenschap van de heiligen en de vergiffenis van de zonden, met het oog op de verrijzenis van het vlees, voor het eeuwig leven...!

Veeleer dan de sceptici inzicht te verschaffen en te bekeren voltrekt de ultieme boodschap van Onze-Lieve-Vrouw, « *ondoordringbaar voor de tegenstander* » (Franse CRC nr. 369, p. 7), een waarachtig « **godsoordeel** ».

REFORMATIE OF CONTRAREFORMATIE? HET ANTWOORD VAN DE HEMEL.

Op 21 mei verklaarde de woordvoerder van de Heilige Stoel, Joaquin Navarro-Valls, aan de *Corriere della Sera*, als antwoord op een vraag over het Geheim van Fatima en de eventuele "recuperaties" waartoe het aanleiding zou kunnen geven: « De publicatie van de profetie zal **geen enkele pauselijke steun** inhouden **voor het anti-oecumenisch traditionalisme**, dat zich ten onrechte bepaalde aspecten van de boodschap van Fatima heeft toegeëigend. [...] Integendeel, de beslissing om de tekst te publiceren komt voort uit de overtuiging dat **men Fatima niet gegijzeld kon laten door een partijdige strekking** (*positione di parte*). Wanneer de profetie gekend zal zijn, zal elk aspect van de boodschap van Fatima **zijn juiste proporties** krijgen, en het geheel zal begrijpelijker zijn voor iedereen. »

Sloganeske taal van hersenspoelers! Wie de tekst van het Geheim objectief leest, wordt getroffen door een

opvallend parallellisme tussen het Geheim en de Katholieke Contrareformatie.

In 1957 zei Lucia tot pater Fuentes: « *Pater, de duivel is bezig een beslissende strijd te leveren met de Maagd Maria.* » Het jaar daarop, in 1958, stichtte abbé de Nantes onze kloostergemeenschap en begon hij de ontmaskering van « *een schrikwekkende vorm van duivelse overheersing, één die zich doet gelden in de schoot zelf van de Kerk, zoals de H. Pius X had voorspeld, en die listig in haar naam te werk gaat, door haar dienaars en haar organen, vaak gedekt door haar gezag, maar steeds met de instemming en ten gunste van haar vijanden daarbuiten* » (*Lettre à mes amis* nr. 58, oktober 1959).

Beiden, de plattelandspastoor en de karmelietes, werden het slachtoffer van deze demonische krachten: ze werden uitgestoten. Maar terwijl zuster Lucia het stilzwijgen werd opgelegd in haar Karmel, schreef abbé de Nantes: « *Wie dit gezien heeft, kan niet langer zwijgen!* » En hij zou niet meer zwijgen. In zijn *Lettre* van 1 oktober 1964 analyseerde hij de derde zitting van het Concilie, tijdens dewelke de vergadering van concilievaarders geweigerd had Maria tot “Middelares van alle genaden” uit te roepen: « *Het staat vast dat er onverenigbaarheid bestaat tussen de hervormingsgezinde partij en de Maagd Maria, Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes en van Fatima. Iedereen moet voor zichzelf maar uitmaken wat de redenen daarvoor zijn. Maar voor ons is het een teken van overwinning, want wie tegen de Maagd is, is tegen de Kerk en zal ten onder gaan* » (*Lettre à mes amis* nr. 185, p. 2).

Op 1 januari 1965 schreef abbé de Nantes woorden neer die geïnspireerd lijken te zijn door het Derde Geheim – als we niet wisten dat het op die datum nog verzegeld was: « *De christelijke wereld verkeert in het geval van Lazarus. Hij heeft zich van God verwijderd en hij is heel ziek; **blijkbaar staat hij op het punt te sterven*** » (*Lettre à mes amis* nr. 193, p. 2).

Deze eenvoudige vaststelling duidde op het voltrekken van de voorspelling die paus Joannes XXIII geweigerd had te verspreiden en die we vandaag kennen:

« *...en precies zo stierven één na één de Bisschoppen, Priesters, geestelijken en zusters, en verschillende leken, mannen en vrouwen van uiteenlopende standen en posities...* »

In een onderhoud gepubliceerd door *Le Monde et la Vie*, in oktober 1965, vroeg journalist André Giovanni aan abbé de Nantes: « Geef ons een onbetwistbaar, absoluut teken van de waarheid van uw overtuiging, van de naastenliefde die ten grondslag ligt aan uw strijd. Een teken van hoop!

- *Dat teken, dat hebben we allemaal en het behoort ons allemaal toe, het is het Geheim van Fatima. Wanneer de Maagd Maria besloten heeft haar kinderen opheldering te geven, rest er ons nog slechts op de knieën te vallen om naar haar te luisteren...* »

Nog in 1973, aan het einde van de uitzending *Radioscopie* gepresenteerd door Jacques Chancel op de radiozender *France-Inter*, vroeg deze laatste: « Maar als er nu een test van trouw bestond, wat zou u dan vragen aan de Paus en de bisschoppen?

- *Heel eenvoudig, het teken van Fatima. Dat ze het Geheim van Fatima onthullen, en dit zal over ons oorde-*

len op een volledig soevereine wijze, want Fatima is waar, niemand betwist de echtheid van deze verschijningen en van deze boodschap; dat men ons de woorden van Onze-Lieve-Vrouw meedeelt; ze zal soeverein over ons oordelen. »

Vandaag hebben wij deze “woorden van de Heilige Maagd” onder ogen. Ze oordeelt op soevereine wijze over ons: ***Maria locuta, causa finita!*** *Maria heeft gesproken, de zaak is afgesloten!*

In januari 1969 schreef abbé de Nantes: « *”Iam fætet”*, zoals Lazarus na drie dagen. Na drie jaar van Reformatie ruikt de Kerk van Vaticanum II reeds. Een walm van ontbinding stijgt op, het gevolg van de zelfvernietiging van de godsdienst door de eigen bedienaars ervan. De geur van verrotting drijft voort tot in Rome: *“Het is als een inwendige chaos, hevig en complex, die niemand had kunnen voorzien na het Concilie...”*, gaf Paulus VI zelf toe op 8 december 1968 » (Franse CRC nr. 16, p. 6).

En abbé de Nantes voegde eraan toe: « *Jawel! Het was te voorzien, het was zelfs onvermijdelijk.* » Hij had het in elk geval wél voorzien... En het onbetwistbaar bewijs dat hij gelijk had, wordt ons vandaag geleverd door het Geheim van Fatima:

« *De Heilige Vader ging door een grote stad die voor de helft verwoest was, en bad voor de zielen van de lijken die hij op zijn weg ontmoette.* »

De stichter van de Katholieke Contrareformatie kon zich niet voorstellen in welke mate hij de zaken zag zoals de Heilige Maagd toen hij schreef:

« 1968 vertoont het syndroom van **de lijkontbinding**. Daling van het geboortecijfer, ineenstorting van het aantal roepingen en bekeringen; vermindering van het bijwonen van de Mis en van het ontvangen van de sacramenten. Brutale toename van de immoraliteit, abortussen en echtscheidingen. Besmettelijkheid van de geloofsafval en het verbreken van de eeuwige geloften, “huwelijken” van priesters, al of niet toegestaan... »

En hij voegde eraan toe: « In de gigantische botsing tussen de Reformatie en de katholieke Contrareformatie, dat wil zeggen tussen de Traditie en het verraad ervan, zal de Kerk uiteindelijk tot dat kamp behoren waarvan de apostolische hiërarchie, dus de Heilige Vader, de leiding neemt. »

Precies hetzelfde lezen we in het Derde Geheim: « *En we zagen in een buitengewoon licht dat God is “iets wat eruit ziet als mensen in een spiegel, wanneer zij daar langs lopen”, een Bisschop in het Wit gekleed: “wij hadden het voorgevoelen dat het de Heilige Vader was”.* » Hij loopt aan het hoofd van een processie: « *Verschillende andere Bisschoppen, Priesters, geestelijken en zusters beklommen een steile berg.* »

« *Deze ziekte leidt niet tot de dood, ze is er voor de glorie van God: opdat de Zoon van God door haar verheerlijkt zou worden* » (Jo. 11, 4). Jezus zei dit van Lazarus. Maar zijn woorden zijn even toepasselijk op de Kerk “die ziek is door het Concilie”, en die door abbé de Nantes vergeleken wordt met de gestorven en begraven Lazarus: « *Iam fætet* ».

Hij heeft het onophoudelijk gezegd in alle toonaarden, in polemieken en in mystieke teksten, gedurende veertig

jaar "Contrareformatie", en ingaande tegen al diegenen die « het ziekbed in de steek lieten van een moeder die, wegglijdend in een comateuze toestand, denkbeeldige geliefden naar zich toeriep en de strelende handen van haar zonen openreet omdat ze hen niet langer als haar kinderen wilde erkennen ».

DE VERRIJZENIS VAN LAZARUS

Abbé de Nantes is steeds aan de zijde van de zieke Kerk gebleven, « door haar te verdedigen tegen haar vijanden, door de kwakzalvers aan de deur te zetten, door te smeken om échte dokters, door haar laatste trouwe kinderen aan te moedigen. Soms komt er in haar blik een lichtstraal, *iets van de dierbare glimlach*, van de onnoemelijke tederheid van weleer. Eén ogenblik vind ik Haar terug, dan komt de schaduw weer en alles is nog slechts lelijk en gruwelijk, gekerm en vervloeking. Ik ben bang er op mijn beurt aan ten onder te gaan. Maar ik weet dat ik bij Haar zal blijven, in verering, liefde en dienstbaarheid aan deze Kerk die in walgelijke ontbinding verkeert. Want Zij is, vandaag zoals gisteren en in eeuwigheid, de Unieke Bruid en Geliefde van mijn Heer » (Franse CRC nr. 21, juni 1969, p. 12).

Het visioen van het Derde Geheim brengt geen ziekte ten tonele maar een vernietiging, als van « **een grote stad voor de helft verwoest** » na een oorlog of een aardbeving, en deze stad is bezaaid met **lijken**. Drie onschuldige kinderen hebben op 13 juli 1917 het beeld aanschouwd van de heilige Stad die verwoest werd door het werk van Paulus VI.

Daags na de dood van deze Paus op 6 augustus 1978 schreef abbé de Nantes: « Ik ben vervuld van een immens gevoel van medelijden voor deze arme ziel; voor de redding ervan ben ik, zoals men weet, zelfs bereid geweest mijn aardse leven op te offeren, wat veel te weinig is, en zelfs mijn eeuwig leven (*Liber accusationis in Paulum Sextum*, 1973, p. 96) ». En verder: « Ik huiver ervan: hij heeft de Kerk tot in haar grondvesten dooreengeschild, hij heeft samengespannen met de demonische tegenstanders van de Kerk en de christelijke landen overgeleverd aan de barbaren, hij heeft de vesting van de Christenheid bijna onherroepelijk vernietigd, het Heiligdom ontviend en verwoest, en ongetwijfeld duizenden en duizenden zielen verloren doen gaan – en dat alles voor vijftien jaar van schijnbare roem... Maar wat betekent dit in het licht van de eeuwigheid waarin hij binnengetreken is! » (Franse CRC nr. 132, augustus 1978)

Amper drie weken later, op 26 augustus, verkondigde kardinaal-diaken Felici *Urbi et Orbi* een grote vreugde: de verkiezing van de patriarch van Venetië, Albino Luciani, tot Paus.

Een maand later publiceert de stichter van de Katholieke Contrareformatie een nieuwe lijkrede, maar wat een verschil met de vorige! « Heel dit kort pontificaat baadt in een mysterie van goddelijke genade en van heiligheid en vergoedt ons reeds overvloedig voor de twintig voorbije moeilijke jaren. Het lijkt alsof Christus besloten heeft Zelf zijn Kerk in handen te nemen, en om te beginnen door haar heiligen toe te sturen. »

En terwijl hij een woordspeling maakt met de naam van de nieuwe Paus, voegt abbé de Nantes eraan toe:

« *Albino Luciani*, dit wil zeggen wit licht, maanlicht dat straalt in de nacht en deze verlicht met een schoonheid die zij helemaal verschuldigd is aan de zon, die zij weerkaatst. *Hierin bestond de nederigheid van hem die toegaf niet het licht te zijn maar er bij ons slechts de spiegel te willen van zijn* » (Franse CRC nr. 134, oktober 1978).

Het lijkt wel alsof abbé de Nantes toen al het Derde Geheim kende om zo te spreken over een "spiegel"!

« **En we zagen in een buitengewoon licht dat God is: – iets wat er uitziet als mensen in een spiegel, wanneer zij daar langs lopen – een Bisschop in het Wit gekleed.** »

Hij die « langs loopt » is « in het wit gekleed », omdat hij de Paus is: « **We hadden het voorgevoelen dat het de Heilige Vader was.** » Nochtans is het « Wit » niet alleen de kleur van zijn soutane. In dat « **buitengewoon licht dat God is** » lijkt de Heilige Vader als getransfigureerd, zoals Jezus op de berg: « *Zijn kleding werd stralend wit* » (Lc. 19, 29), « *wit als het licht* » (Mt. 17, 2).

Bovendien « gaat hij langs » de spiegel, als een verheerlijkt lichaam, als een Levende, als een Heilige. Zo ook zagen wij hem 61 jaar na het visioen, gedurende de drieëndertig dagen van zijn pontificaat, tijdens de zonovergoten maanden augustus en september 1978.

Het vervolg van het visioen verhaalt het « Pasen » van de in het Wit geklede Bisschop: het martelaarschap **aan de voet van het grote Kruis**. En wat volgt er uit? De deemstering van heel de hiërarchische Kerk:

« **... en precies zo stierven één na één de Bisschoppen, Priesters, geestelijken en zusters, en verschillende leken, mannen en vrouwen van uiteenlopende standen en posities.** »

Deze regels vatten de geschiedenis van de tweeëntwintig jaren van het pontificaat van Joannes-Paulus II samen, en doen letterlijk uitkomen wat abbé de Nantes in 1995 aankondigde, als een profetische visie op het Derde Geheim: « *Het angstwekkende tafereel van de geloofsafval en van het onheil dat over de wereld gekomen is, wordt sober maar met herkenbare precisie beschreven op een blad uit een schoolschrift van een meisje uit Fatima!* »

« Men heeft lange tijd beweerd in kwaliteit te winnen wat men verloor in aantal. Vervolgens heeft men het verlies, de achteruitgang, de verloren roepingen verdoezeld door organisaties, rationalisering, herstructureren en bevordering van de leken. Deze leugens hebben de aandacht van de prins van de Kerk afgeleid van het onverbiddelijk oprukken van de woestijn en van de totale dood van eens zo bloeiende streken. Vandaag is dat wat voor onmogelijk werd gehouden een feit. De kloosters sluiten, de priesters sterven, de parochies hergroeperen zich, de gelovigen worden in de steek gelaten. En er is erger: door gebrek aan voedsel en gebrek aan bijstand verliezen de zielen hun geestelijke substantie » (Franse CRC nr. 310, febr.-maart 1995, p. 34).

Laten we bidden voor de Paus en voor de Kerk. « **Uiteindelijk zal mijn Onbevleed Hart triomferen [over] de Heilige Vader: [die] zal Rusland aan mij toewijden dat zich zal bekeren, en de wereld zal een tijd van vrede kennen.** »

broeder Bruno Bonnet-Eymard

EEN KRITISCHE STEM: « DEZE PAUS OVERDRIJFT »

Kort na het ophefmakend bezoek van Joannes-Paulus II aan Griekenland en aan Syrië verscheen in de Italiaanse krant *Corriere della Sera* een al even ophefmakend artikel van de bekende journalist Vittorio Messori (7 mei 2001): *“Fiducia contro diffidenza, grande pericolo”* (“Vertrouwen versus wantrouwen, S.O.S.!”)

In dit artikel valt Messori, die altijd bekend stond als erg pausgezind, Joannes-Paulus II openlijk af. De reden? De Paus gaat te ver...

« *De maat is vol: deze Paus overdrijft. En zijn voorbijre reis bevestigt het. Joannes-Paulus II vergist zich in het verleden van de Kerk. Hij neemt het risico Haar bloot te stellen aan vernederingen. Hij vleit de vervolgers van de Kerk, en vat de oecumene op als een syncretisme waarin alle godsdiensten gelijk schijnen te zijn.*

« *Deze en andere kritische opmerkingen worden door een deel van de Romeinse Curie geformuleerd, in overeenstemming met tal van bisschoppen die hun taak van zielenherder ernstig nemen – ook al hebben ze tot op vandaag geen openlijk standpunt ingenomen.*

« *Alleen de zogenaamde Vatican watchers laten zich nog zodanig beïnvloeden door het ideologisch zwartwitdenken dat zij Joannes-Paulus II voorstellen als een heraut van “reactionair rechts” en een tegenstander van “progressistisch links”. Wie de werkelijke toestand van de Kerk kent, weet dat in feite sedert lange tijd precies het omgekeerde het geval is. Het zijn niet meer alleen de volgelingen van Mgr. Lefebvre die hem beschuldigen van modernisme, ketterij en godslasterlijke kwaadsprekerij over de geschiedenis van de Kerk. Binnen de congregaties, de secretariaten en de instellingen van het katholieke apparaat groeien de meningsverschillen en het wantrouwen.*

« *Het rouwregister dat al goed gevuld is, wordt elke dag aangevuld met nieuwe aanklachten. Het is geen geheim dat, toen Joannes-Paulus II tijdens een consistorie zijn verlangen uitsprak om vergiffenis te vragen voor “de fouten” van zijn voorgangers, de meerderheid van de kardinalen deze gedachte verwierp.* » In naam van de heiligheid van de Kerk. De meerderheid van de kardinalen gelooft dus nog in de Ene, Heilige, Katholieke en Apostolische Kerk? *Deo gratias!*

« *De Paus is daarop helemaal alleen voortgegaan op de ingeslagen weg. Maar de goedkeuring van de*

“progressisten” ging gepaard met het vijandig stilzwijgen van hele sectoren van de Kerk die niet traditionalistisch zijn maar wel bekommerd om het behoud van waarheid en rechtvaardigheid. Het zijn deze twee deugden die eens te meer geschonden zouden zijn in de recente verontschuldiging die aangeboden werden aan de orthodoxen voor de plundering van Constantinopel op 13 april 1204. » [zie kadertekst]

Alluderend op de vele “spijtbetuigingen” die Joannes-Paulus II uitgesproken heeft ondanks de tegenstand van « de meerderheid van de kardinalen », vervolgt Messori: « *Naast het onafgebroken uitspreken van een “vestra culpa” gericht aan doden – over wie hoe dan ook alleen God kan oordelen – zijn er nog vele andere redenen voor de ontevredenheid.* “Als gewoon katholiek mag de Paus vernederingen aanvaarden, en moet hij dat zelfs. Maar als Paus mag hij niet toelaten dat de Kerk vernederd wordt.” Met deze redenering verwijst men naar de reis van de Paus naar Griekenland, toen hij de onbeleeft voorwaarden van de orthodoxen accepteerde in ruil voor een bezoek waarvan zij niet wilden weten. »

Inderdaad stelden de orthodoxen nog vóór het pausbezoek begon een ultimatum: zij wilden niet dat kardinaal Daoud, prefect van de Romeinse Congregatie voor de Oosterse katholieke Kerken, deel uitmaakte van het gevolg van Joannes-Paulus II. De reden? **Kardinaal Daoud, een Syriër, is ... katholiek, lid van de Grieks-katholieke Kerk die verenigd is met Rome.** De Paus ging door de knieën en vertrok naar het Oosten zonder zijn prefect voor de Oosterse katholieke Kerken! Overigens mochten de vijf Grieks-katholieke bisschoppen op 5 mei wel aanwezig zijn tijdens de plechtige Mis die de Paus opdroeg in het olympisch stadion van Athene, maar ze hadden verbod gekregen om te concelebreren... Triomf van de oecumene, of vernietiging van de Kerk door haar eigen Hoofd?

DE WAARHEID OVER DE VIERDE KRUISTOCHT

De geschiedenis van de kruistochten staat bol van het verraad gepleegd door de Byzantijnen, die de kant kozen van de Saracenen tegen de ridders van het Westen. Het is daarom dat de Vierde Kruisvaart, waarvan het oorspronkelijk doel Egypte was (om daar waarborgen en uitwisselingsmogelijkheden te verwerven voor het terugwinnen van Jeruzalem) uiteindelijk terechtkwam in Constantinopel in 1204. « Het perspectief om in Constantinopel de troon terug te schenken aan een soeverein die de krijgsmacht van het Byzantijnse rijk ten dienste van de kruisvaarders zou geplaatst hebben voor de bevrijding van Jeruzalem, kan veel voordeliger voor de heilige zaak geleken hebben dan een onzeker avontuur in Egypte » (J. Longnon, *Les Français d'outre-mer au Moyen Age*, 1929, p. 201).

De Byzantijnen, in schisma vervallen sedert 1054, waren inderdaad al meer dan honderd jaar een hinderpaal voor het succes van de kruistochten. Ze pleegden verraad ten voordele van de Turken en later van Saladin. Hun scheiding van Rome was het

gevolg van kwesties van rituelen en gebruiken, maar dat belette hen niet op een bepaald moment alle Latijnen uit te moorden die in Constantinopel verbleven: zo zag men in 1182 het hoofd van een kardinaal, aan een hondenstaart vastgemaakt, over de straatstenen rollen!

Twintig jaar later bereiken de kruisvaarders Constantinopel met als enige bedoeling de restauratie van keizer Isaac II Angelus, die door zijn broer was afgezet. Zij slagen niet zonder moeite in hun opzet, maar plots blijken de Grieken niet meer gehaast om hun beloften na te komen. Er volgt een conflict en zelfs een opstand. Isaac II wordt opnieuw in de gevangenis geworpen waar hij sterft, en de buiten de muren gelegerde kruisvaarders zien hun vloot bijna in de vlammen opgaan door toedoen van de vuurhaarden die de Byzantijnen er op afsturen. Zij moeten de stad een tweede maal veroveren. En vergeten we niet dat de eerbiedwaardige Lijkwade van Jezus op dat ogenblik gered wordt van de vernietiging door het ingrijpen van de kruisvaarders!

« *Er zijn ook de betrekkingen met de mohammedanen, die een Paus ertoe gebracht hebben binnen te gaan in een moskee die werd gebouwd op de plaats waar een christelijke basiliek verwoest werd.* »

Op zondag 6 mei 2001 (zondag: de dag des Heren!) zorgde Joannes-Paulus II voor een nieuwe pauselijke stunt in de Syrische hoofdstad Damascus. Na zijn schoenen uitgetrokken te hebben ging hij binnen in de grote Omayadenmoskee: de eerste Paus uit de geschiedenis die een moskee betreedt! Daar aanhoorde hij eerst de lectuur van verzen uit de Koran en de litanie van de namen van Allah. De grote moefiti verwelkomde hartelijk « Zijne Heiligheid Joannes-Paulus II, *president van de Vaticaanse Staat* », en noemde de islam zonder blozen « de godsdienst van de broederlijkheid en de vrede ». Zoals vast te stellen is in Tsjetsjenië of Macedonië? Of in Palestina, Soedan, Algerije of op de Molukken?

« Wij aanbidden allemaal dezelfde God », vervolgt de grote moefiti. De Paus aanhoorde deze woorden zonder verpinken. Ging hij akkoord? **Zo ja, dan is dat een verloochening van onze God die Vader, Zoon en Heilige Geest is, want de Koran onderwijst dat Allah geen Zoon heeft.** Zo neen, als hij met deze uitspraak niet akkoord ging maar zweeg uit voorkomendheid, **dan bevestigt zijn stilzwijgen één miljard moslims in hun overtuiging dat Allah God is en Mohammed zijn profeet...**

Messori brengt in zijn artikel ook de kwestie van de Karmel van Auschwitz ter sprake, die de houding van de Paus tegenover de joden typeert: « *Wat de joden betreft contrasteerde de persoonlijke tussenkomst van Wojtyla erg met de stellingname van het Poolse episcopaat, toen hij de verwijdering uit Auschwitz vroeg van een karmelitesenklooster en later de kruisen liet verwijderen die gelovigen er geplant hadden.* »

Maar de Italiaanse journalist vermeldt het vervolg van dit weinig fraaie verhaal niet. Na de verwijdering van de karmelitesen « werd in Auschwitz een synagoog geopend. Meer dan vierhonderd personaliteiten uit de hele wereld, onder wie heel wat overlevenden van het dodenkamp, woonden dinsdag de [joodse] religieuze ceremonie bij. Deze gebeurtenis wordt in joodse kringen beschouwd als een succesmoment in hun naoorlogse geschiedenis » (*La Croix*, 25 sept. 2000). Inderdaad: **wat een overwinning op het Kruis van Christus!** En hoe wordt zo de heilige Maximiliaan-Maria Kolbe, katholiek slachtoffer van de nazi's, letterlijk doodgezwegen!

Sedert het begin van zijn pontificaat maakt Paus Joannes-Paulus II de Synagoge het hof, niet voor de

bekering van de joden, maar met het oog op een « solidaire mundialisering »: zo luidde het thema van de manifestatie die jonge Italiaanse katholieken begin juli in Genua organiseerden, aan de vooravond van de bijeenkomst van de G 8, met de volle steun van Joannes-Paulus II. Hij zei het al in Mainz op 17 november 1980: « De christenen moeten zich de broeders voelen van alle mensen en zich overeenkomstig gedragen, maar deze heilige plicht geldt nog méér als zij zich tegenover leden van het joodse volk bevinden. » Deze *solidariteit* kwam eens te meer tot uiting in de « innige deelneming » die de Paus betuigde aan de joodse families die in rouw gedompeld werden door de onweersramp van 6 juli 2001 in Straatsburg. De H. Vader verzekerde hen « **van zijn diepe sympathie en zijn geestelijke nabijheid** ». Deze voortdurend geafficheerde « sympathie » met de machtigste tegenstander ter wereld van de Heilige Kerk van Christus doet heel vreemd aan. En van welke « Geest » getuigt die « nabijheid » met de Synagoge dan wel?

Aan het slot van zijn artikel wordt de toon van Messori plots veel milder, maar dat belet niet dat zijn woorden elke rechtgeaarde gelovige met de neus op de waarheid drukken: « *Maar alles kan een rechtvaardiging vinden in de strategie van een man die tegelijkertijd een realist en een mysticus is. Uitgaande van de luciede vaststelling dat waarden zoals de eenheid onder de christenen, de dialoog tussen de godsdiensten en de vrede in de wereld blijkbaar geen vooruitgang boeken met de gewone middelen, heeft deze Paus besloten de zaken te forceren: zijn middelen zijn het profetisch gebaar, het utopisch perspectief, het mystieke elan. Tegenover de hoogmoed van de wereld plaatst hij de nederigheid, en zelfs de vernedering van de Kerk. Hij is bereid op de rug van de Kerk fouten te schuiven die zij niet begaan heeft, in de hoop dat een dergelijke grootmoedigheid de anderen ertoe zal aanzetten óók hun fouten te bekennen. De eenvoud van het Evangelie tegenover de diplomatieke voorzichtigheid.* »

Niet zichzelf vernederen, maar de Kerk, en haar belasteren: is dat « de eenvoud van het Evangelie »?

Wie verwekt schandaal: wij die al deze feiten publiceren, of de Plaatsvervanger van Christus die zijn Meester verraadt?

« **HIJ DIE ZICH AAN HET KWAAD ONDERWERPT UIT GEHOORZAAMHEID STAAT DICHTER BIJ DE REBELLIE DAN BIJ DE ONDERWERPING** » (Sint-Bernardus).

broeder Bruno Bonnet-Eymard (compilatie)

EEN VRIENDELIJKE REACTIE

Op 26 juli kregen we een vriendelijke brief van pater Franz Van de Velde, O.M.I., aan wie we een kadertekst hebben gewijd in ons artikel over pater Henry, de apostel van de Netijliks [*Verrijzenis* nr. 4, juli-aug. 2001].

P. Van de Velde bedankt ons voor het artikel en stipt enkele verbeteringen aan « *om uw tekst volmaakt te hebben* ». Zo moet Pelly Bay, waar pater Henry de *Mission Saint-Pierre* stichtte (« *ik heb daar doen aan toevoegen: et de la Vierge des Pauvres, met de goedkeuring van de bisschop* ») op de landkaart iets meer naar het westen toe gesitueerd worden. De kerk van deze missiepost (foto p. 9) werd niet in 1935 gebouwd maar in 1942, met uitzondering van de toren die door onze Vlaamse missionaris werd opgetrokken in het begin van de jaren vijftig. Het geheel werd door de federale regering geklasseerd en gerestaureerd.